



ČESKÁ REPUBLIKA

ROZSUDEK

JMÉNEM REPUBLIKY

Krajský soud v Ostravě rozhodl samosoudcem JUDr. Petrem Indráčkem v právní věci žalobkyně **M. K.**, zastoupené Mgr. Petrem Miketou, advokátem se sídlem Ostrava 10, Jaklovecká 18, proti žalovanému **Ministerstvu práce a sociálních věcí ČR**, se sídlem Praha 2, Na Poříčním právu 1/376, o žalobě proti rozhodnutí žalovaného ze dne 14.9.2012 sp. zn. SZ/727/2012/9S-MSK, č.j.: MPSV-UM/11138/12/9S-MSK, o příspěvku na živobytí,

t a k t o :

- I. Žaloba **se z a m í t á.**
- II. Žádný z účastníků **n e m á** právo na náhradu nákladů řízení.
- III. Advokátu Mgr. Petru Miketovi **s e** odměna za zastupování žalobkyně **n e p ř i z n á v á .**

O d ů v o d n ě n í :

Rozhodnutím ze dne 14.9.2012 sp. zn. SZ/727/2012/9S-MSK, č.j.: MPSV-UM/11138/12/9S-MSK žalovaný zamítl odvolání žalobkyně a potvrdil rozhodnutí Úřadu práce ČR - Krajské pobočky v Ostravě ze dne 10.8.2012 č.j. MPSV-UP/3347417/12/HMN, kterým nebyla žalobkyni přiznána dávka pomoci v hmotné

nouzi – příspěvek na živobytí. Uvedené rozhodnutí bylo odůvodněno tím, že částka příjmu žalobkyně za rozhodné období ve výši 5.188,- Kč po odečtení přiměřených nákladů na bydlení není nižší než částka živobytí ve výši 3.410,- Kč.

Žalobkyně podala proti rozhodnutí žalovaného včasnou žalobu, ve které uvedla, že se rozhodnutí opírá o nepravdivé důkazy a že zákon o hmotné nouzi je diskriminační pro osoby, které mají faktický příjem 5.188,- Kč, kdy z tohoto příjmu nelze ušetřit na regulační poplatek 30,- Kč, a proto byla rozhodnutí vydána v rozporu se skutečností, a to obdrženého příjmu. V jejím případě nelze řešit lékařské ošetření tím, že se bude zadlužovat. Je osobou se zdravotním postižením již od tří let věku, od roku 2008 byla zbavena nároku na ošetření při dušnosti a další a byly navíc zrušeny léky, které užívala 3x dvě tablety dlouhodobě od útlého věku (sintophylin). Jejím příjmem je částečný invalidní důchod I. stupně ve výši 5.188,- Kč a po úhradě nájmu bytu 2.510,- Kč, elektřiny 883,- Kč, plynu 120,- Kč, odpadu 39,- Kč, telefonu 600,- Kč a průkazky dopravního podniku 441,- Kč jí zbývá 605,- Kč, tj. 20,15 Kč na jídlo, ošacení, hygienu a další. V roce 2008 měla velké bolesti pravé nohy a byla nucena navštívit lékaře se žádostí o pomoc. Lékař jí sdělil, že až zaplatí 30,- Kč, tak jí dá injekci proti bolesti. Protože je neměla, byla ošetřena až na pohotovosti v nemocnici a byla nucena zadlužit se na 90,- Kč. Poté, kdy jí byla ukončena pracovní neschopnost, byla nucena se zaevidovat na úřadu práce a podpora v nezaměstnanosti činila 119,- Kč měsíčně. V této evidenci je doposud a práce pro ni žádná není. Lékařem jí bylo řečeno, ať si požádá o papír na ošetření, tedy rozhodnutí, kterým se prokáže, aby nemusela hradit poplatek 30,- Kč. Musela čekat na rozhodnutí, které bylo posléze vydáno a proti kterému podává žalobu. Žalobkyně dále v žalobě namítala, že jí zákon oproti jiným osobám znevýhodňuje, zatím co její příjem činí 5.188,- Kč, po úhradě za bydlení 3.552,- Kč jí z příjmu zůstane 1.636,- Kč, tj. 54,533 Kč na celý den na stravu. Žalobkyně žádá o pomoc ve vydání rozhodnutí, že nemusí hradit 30,- Kč poplatek ani 90,- Kč za poplatek u lékaře v případě nutného ošetření.

Žalovaný navrhoval zamítnutí žaloby žalobkyně jako nedůvodné.

Krajský soud v Ostravě provedl důkaz napadeným rozhodnutím žalovaného ze dne 14.9.2012 sp. zn. SZ/727/2012/9S-MSK, č.j.: MPSV-UM/11138/12/9S-MSK, připojeným správním spisem žalovaného téhož čísla jednacího a správním spisem Úřadu práce ČR - Krajské pobočky v Ostravě sp. zn. MPSV-UP/3017847/12/HMN a poté dospěl k závěru, že žaloba není důvodná.

Z obsahu správního spisu správního orgánu I. stupně vzal krajský soud za prokázáno, že žalobkyně uplatnila žádost o příspěvek na živobytí dne 9.7.2012. Podle dokladu o výši měsíčních příjmů za období dubna, května a června 2012 pobírala invalidní důchod I. stupně ve výši 5.199,- Kč měsíčně. Spis dále obsahuje informace o užívaném bytu žalobkyně a nájemní smlouvu ze dne 1.4.1999 a doklady, týkající se poplatku za dodávky elektřiny, plynu, vody a tepla a dalších poplatků spojených s užíváním bytu. Podle rozhodnutí Úřadu práce ČR – Krajské pobočky v Ostravě ze dne 7.4.2011 byla žalobkyni přiznána podpora v nezaměstnanosti od

7.3.2011 ve výši 129,- Kč měsíčně po dobu prvních dvou měsíců, ve výši 99,- Kč měsíčně po dobu dalších dvou měsíců a 90,- Kč měsíčně po zbývajících podpůrčí dobu. Poté, kdy byla žalobkyně vyrozuměna o možnosti vyjádřit se k podkladům pro vydání rozhodnutí, podle protokolu sepsaného 9.7.2012 žádné námitky k těmto podkladům neměla. Poté dne 10.8.2012 správní orgán I. stupně vydal rozhodnutí, kterým žalobkyni dávku příspěvek na živobytí nepřiznal. Z obsahu správního spisu žalovaného krajský soud zjistil, že kromě odvoláním napadeného prvoinstančního rozhodnutí, odvolání žalobkyně a rozhodnutí o tomto odvolání, je jeho součástí i tzv. kalkulační list, ve kterém je mimo jiné uveden celkový příjem žalobkyně 5.199,47 Kč, odůvodněné náklady na bydlení 3.371,50 Kč, přiměřené náklady na bydlení 1.559,84 Kč a částka živobytí 3.410,- Kč.

Podle ust. § 2 odst. 2 písm. a) zák.č. 111/2006 Sb. o pomoci v hmotné nouzi, ve znění pozdějších předpisů, se osoba nachází v hmotné nouzi, jestliže její příjem po odečtení přiměřených nákladů na bydlení nedosahuje částky živobytí, přičemž si tato osoba nemůže tento příjem zvýšit vzhledem ke svému věku, zdravotnímu stavu nebo z jiných vážných důvodů vlastním přičiněním a zabezpečení jejich základních životních podmínek je tak vážně ohroženo.

Podle ust. § 21 odst. 1 téhož zákona nárok na příspěvek na živobytí má osoba v hmotné nouzi podle ust. § 2 odst. 2 písm. a), jestliže její příjem a příjem společně posuzovaných osob (§ 9 odst. 2) nedosahuje částky živobytí posuzovaných osob.

Podle ust. § 9 odst. 1 písm. c) cit. zákona se za příjem považuje pro účely tohoto zákona 100 % ostatních započitatelných příjmů podle zákona o životním a existenčním minimu, s výjimkou příspěvku na živobytí.

Podle ust. § 10 odst. 2 téhož zákona rozhodným obdobím, za které se zjišťuje příjem v případě podání žádosti o dávku, je u opakujících se dávek období tří kalendářních měsíců předcházejících aktuálnímu kalendářnímu měsíci, tj. měsíci, v němž byla podána žádost o tuto dávku.

Se zřetelem k těmto citovaným zákonným ustanovením a výše uvedeným údajům obsaženým ve správním spisu prvoinstančního správního orgánu byl rozhodujícím obdobím žalobkyně měsíc duben, květen a červen 2012, přičemž průměrná částka příjmu žalobkyně v tomto období činila 5.199,- Kč. Od tohoto příjmu byla odečtena částka přiměřených nákladů na bydlení podle ust. § 9 odst. 2 zákona o pomoci v hmotné nouzi, podle kterého se za přiměřené náklady na bydlení považují odůvodněné náklady na bydlení, nejvýše však do výše 30 % příjmů osoby. V případě žalobkyně činily tyto přiměřené náklady na bydlení 1.560,- Kč, tj. 30 % z částky 5.199,- Kč. Příjem žalobkyně rozhodný pro posouzení nároku na příspěvek na živobytí tedy činil 3.639,- Kč. V rozhodném období činila částka živobytí 3.410,- Kč a protože tato částka je nižší než celkový výše uvedený příjem žalobkyně, žalobkyni nárok na příspěvek na živobytí nevznikl se zřetelem k výše citovanému ust. § 21 odst. 1 zákona č. 111/2006 Sb.

Ze shora uvedeného plyne, že zákon č. 111/2006 Sb., ve znění pozdějších předpisů, váže nárok na příspěvek na živobytí na splnění stanovených podmínek, jimiž jsou výše příjmu žadatele o tento příspěvek, výše nákladů na bydlení a částky živobytí. Posuzování těchto podmínek je tedy zákonem dané a platí bez rozdílu pro všechny kategorie občanů. Nelze tedy souhlasit s žalobní námitkou, že uvedený zákon je pro určitou skupinu občanů diskriminační, resp. že je znevýhodňuje. Jestliže žalobkyně v žalobě namítá, že se napadené rozhodnutí opírá o nepravdivé důkazy, pak v tomto směru žádný z těchto důkazů blíže neoznačila a nespecifikovala důvody jeho nepravdivosti. Domáhala-li se žalobkyně po správním orgánu a posléze i v podané žalobě vydání rozhodnutí, že nemusí hradit 30,- Kč poplatků ani 90,- Kč poplatků u lékaře v případě nutného ošetření, tomuto návrhu krajský soud vyhověl nemohl už proto, že v této věci není dána jeho pravomoc. Regulační poplatek pojištěnec s ohledem na ust. § 16a) odst. 2 písm. d) zákona č. 48/1997 Sb., v platném znění, neplatí pojištěnec, který se prokáže rozhodnutím, oznámením nebo potvrzením vydaným orgánem v pomoci hmotné nouzi o dávce. Protože však žalobkyni dávka pomoci v hmotné nouzi přiznána nebyla, nemohl jí toto potvrzení vystavit ani správní orgán.

Soud vzhledem k výše uvedenému a v souladu s ust. § 78 odst. 7 s.ř.s. zamítl žalobu jako nedůvodnou, přičemž rozhodoval v souladu s ust. § 51 odst. 1 s.ř.s. bez nařízení jednání se souhlasem účastníků řízení.

Žádnému z účastníků nebylo přiznáno právo na náhradu nákladů řízení, neboť žalobkyně v této věci úspěch neměla a žalovaný právo náhrady nákladů řízení ze zákona nemá (ust. § 60 odst. 2 s.ř.s.)

Ustanovenému právnímu zástupci žalobkyně odměna za zastupování žalobkyně přiznána nebyla, neboť podle obsahu spisu právní zástupce žalobkyně žádný úkon právní služby v této věci neprovedl.

P o u č e n í : Proti tomuto rozhodnutí lze podat kasační stížnost k Nejvyššímu správnímu soudu v Brně ve lhůtě dvou týdnů ode dne doručení jeho písemného vyhotovení, a to písemně, ve dvojím vyhotovení. Podmínkou řízení o kasační stížnosti je povinné zastoupení stěžovatele advokátem, pokud stěžovatel sám nemá vysokoškolské právnické vzdělání.

V Ostravě dne 25. června 2014

JUDr. Petr Indráček

samosoudce